О чорна, о страшна хвилина,
Коли великий Галілей
Упав, нещасний, на коліна,
Щоб відректися від ідей.

І посміхались кардинали,
Бо єретик упав у прах,
І, отже, знов земля стояла,
А не кружляла в небесах!

І веселились кардинали:
Чортяче вирване зело!..
А учні генія ридали,
А учням соромно було.

І лиш один всміхався радо.
І він дзвонив поміж людей,
Що геній, бач, пішов на зраду,
Що, бач, продався Галілей.

"Чому ж на нього кажуть— геній!?
Чому говорите— титан?
Відрікся ж! Отже — він не вчений,
І не мудрець, а шарлатан.

От я — не в приклад Галілею!
Хай би мене судив конклав,
Та я згорів би за ідею,
А на коліна б я не став".

А люди мовчки усміхались,
А люди думали в ту мить:
Земля могутньо оберталась, —
Ніхто не міг її спинить!

А цей, що учень?..Ради бога!..
Який із нього єретик?
Якби ж була ідея в нього, —
А в нього тільки був язик.

Він, звісно, мріяв про нетлінне,
Він бути генієм хотів, —
Та вік прожив чужою тінню
І рупором невласних слів.

А Галілею, як признатись.
(Та й похвалитись заодно)
Було від чого відрікатись..
А це — не кожному дано.